

Rønn Hornbech: Omskærelse er for jøderne, hvad dåben er for kristne 06.05.2023

Gid 400-året for jødernes liv i Danmark kunne munde ud i en krystalklar politisk udmelding om, at flertallet i Folketinget ikke støtter et omskæringsforbud. Usikkerheden om, hvorvidt jøderne har en fremtid i Danmark, er ubærlig.

Birthe Rønn Hornbech

Forfatter, fhv. kirkeminister og folketingsmedlem (V)

Fortalerne for et forbud er for feje til direkte at sige, at de ønsker at jage jødiske landsmænd ud af Danmark. Men det er jo konsekvensen, skriver Birthe Rønn Hornbech.

Jeg talte for nylig med to unge præster. Den ene fortalte, at hun som barn manglede en omvendelsesfortælling om sig selv. Hun ville så gerne kunne fortælle en historie om, at hun var blevet omvendt på en bestemt dato.

Jeg svarede: "Jeg blev omvendt den 1. januar 1944 klokken 11.40." Hun så på mig, og sagde: "Det var en fin dag at blive døbt på." Ja. Netop.

Min mor huskede altid min dåbsdag og ønskede tillykke. Det er jo heller ikke så ringe at blive navngivet og døbt med den kristne dåb nytårsdag. Den dag, hvor prædiketeksten til første tekstrække i folkekirken er Jesu navngivnings- og omskærelsesdag.

Omvendelse er ikke en menneskelig færdighed

Med årene og ved at lytte til en prædikant, der igen og igen i sine prædikener understreger dåbens betydning som Guds gave og adoption af dåbsbarnet, som Guds elskede barn, står det for mig lysende klart, at omvendelse aldrig er en menneskelig præstation endsige en menneskelig færdighed. Det lille barn har intet at stille med og er dog på forhånd elsket og tilgivet. Sådan er Guds vilje. Det er Ham, der vender verden om.

Den nævnte prædiketekst om omskærelsen udløste fra den ene af præsterne en bemærkning om, hvor vigtigt det er at vise forståelse og respekt for den jødiske omskærelse. Lige mine ord.

For naturligvis er den kristne dåb noget ganske anderledes end den jødiske omskærelse. Men det ligger nu forståelsen og respekten for omskærelsen, når ens far fra begyndelsen lærte sin datter, at omskærelsen for jøderne er lige så vigtig, som dåben er for kristne.

Respekt for jødiske landsmænds tro og praksis

Denne forståelse og respekt for den jødiske omskærelse af de spæde drengebørn er vigtigere end nogensinde.

Den modbydelige antisemitisme gror stadig også i vort land. Desuden har Jødisk Samfund netop i den svundne vinter fejret firehundredåret for Christian IV's invitation af jøder til Danmark. Og den invitation byggede såmænd ikke så meget på en særlig kongelig fromhed eller respekt, som på et kongeligt, politisk ønske om at fremme handelen i Danmark.

Siden 1522 har danske jøder holdt den flere tusinde år gamle pagt og omskærelsesritualet i hævd. Men i de senere år har der også i Folketinget været fortalere for at forbyde den jødiske religiøse omskærelse. Et forbud, der ikke kendes fra andre lande.

Fortalerne for et forbud er imidlertid for feje til direkte at sige, at de ønsker at jage jødiske landsmænd ud af Danmark. Men det er jo konsekvensen. Et forbud vil for jøderne opleves på samme måde som et forbud imod dåb ville virke på en kristen.

Gid 400-årsfestlighederne for jødernes liv i Danmark dog kunne munde ud i en krystalklar politisk udmelding om, at flertallet i Folketinget ikke støtter et omskæringsforbud. Denne stadige usikkerhed om, hvorvidt jøderne har en fremtid i Danmark, finder jeg helt ubærlig.

Argumentet om at barnet skal bestemme selv, udstråler blot yderligere, hvor lidt man kender til religion og kultur hos et mindretal, der i firehundrede år har haft hjemstedsret i Danmark.

Menneskeret og barnedåb

I samtalen med præsterne delte vi vor bekymringen over det dalende dåbstal i folkekirken og udsigten for fremtiden, såfremt den faldende tendens fortsætter i samme tempo. Desværre hører man af til også røster om, at barnedåben skal afskaffes. For barnet skal selv have lov at bestemme, siger man. Det lyder så smukt, at barnet selv skal bestemme.

Men det udsagn viser, at man har forstået lige så lidt, hvad kristen dåb er som, hvad jødisk omskærelse er. Udsagnet afslører, hvordan det går, når man vil tvinge en ideologi ned over andre mennesker og deres ret til at have en anden livsforståelse.

Den præst, der med et par fingre dyppet i vand, forsigtigt har ført sin hånd ind i kuvøsen og døbt det alt for tidligt fødte lille menneske, ved hvad dåben betyder for forældre, der ikke vil fratage barnet det vigtigste, før det korte liv er slukket.

I min studietid omkring 1968 var jeg i en periode kordegn. Der kom en dag en ung mor og bestilte dåb til sit nyfødte barn. Hun fortalte, at både hun og barnets fader var politisk aktive på den yderste venstrefløj og ikke troede på Gud.

"Men vi har sat os ind i, hvorfor I kristne døber jeres børn. Derfor tør vi ikke tage dåben fra vort barn. Så må hun selv tage stilling senere," fortalte moderen. Det var vel talt. Og efter min mening også en bekendelse, som moderen ganske vist ikke selv på det tidspunkt var opmærksom på.

Ikke mere folkekirke?

Når jeg gennem årene har diskuteret med unge præster, der har ønsket at høre min mening om den situation, at forældrene kommer til dåb med deres barn, men tydeligt giver udtryk for, at de ikke selv tror på noget, har jeg aldrig været i tvivl om mit svar til præsterne.

Vi døber hverken for præstens eller folkekirken skyld. Vi døber fordi Vor Herre har befalet os at døbe.

Det er til gengæld klart, at det har konsekvens for folkekirken, om forældre døber deres børn eller ej. Det kan ikke gentages for tit, at folkekirken ikke er sikret af Grundloven, men kun så længe forældre lader deres børn døbe.

Grundloven forudsætter, at staten understøtter den evangelisk-lutherske kirke, som den overvejende del af befolkningen tilslutter sig. Falder dåbstallet til stadighed, er der ikke mere en folkekirke.

Folkekirkens særstilling i Grundloven er dermed bortfaldet.